

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ
ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Aranydeszkák.

(Folytatás.)

Bearanyozottan.

A befejezéshez közeledünk. Mi az? A deszkákat jó vastagon bevonják arannyal.

Hogyan? Közönséges akácából való deszkákat bearanyoznak? Szinte hihetetlen! Mégis úgy van. A közönséges akácfa deszkákat bearanyozzák. Ezt Isten így rendelte el s így is lesz.

Egyszer egy szakértő embernél afelől érdeklődtem, hogy miért éppen akácáról van itt szó s van e annak valami különös jelentősége. Ő azt felelte: „Az akácfa a fák között a proletár“.

Később megértettem. Puszta, homokos, terméketlen vidékeken járva, a vasúti töltés mentén mindenütt akácát láttam, mert az akácnak a legrosszabb föld is jó volt.

Azt is hallottam, hogy karónak használják fel az akácát s erre kötözik a szállót.

Nagyon sokszor örültem már annak a fenti megállapításnak: „Az akácfa a fák között a proletár.“

Az akácfa bearanyoztatnak. Eppen az akácfa! Érted az én örömeimet? Talán nem.

Megmagyarázom, akkor talán te is örülsz majd velem együtt.

Ha ez állna itt: Tölgyfák aranyoztatnak be, akkor nem tudnék úgy örülni. Azt kellene mondanom: nem vagyok tölgy, tehát nem aranyoztatom be. Tehát az a dicső jövő, nem az enyém. De az akácfa, a fák között a proletár, az bearanyoztatik! Őh efelett örvend a szívem! Mert az a reményem és bizodalom, hogy én is bearanyoztatom s dicső jövőben lesz részem.

Micsoda kegyelem is az, hogy Isten éppen azt választja, ami a világ szemében balga, ami gyenge, ami értéktelen s amit figyelembe se vesznek. Oh de jó, hogy Isten éppen akácfa deszkákat akar felhasználni az Ő hajlékának felépítésére!

Ez valami fenséges!

Érted már örömeimet? Osztozol örömeimben? Bármilyen szegény és nyomorult vagy,

bármilyen gyarló és gyenge is vagy, hisz azok vagyunk, de az akácfa bearanyoztatik! Bár belekiálthatnám az egész világba: örvendezzettek velem együtt; az akácfa beara nyoztatnak!

Nemtelen, haszontalan, nyomorult teremtményeket választ ki Isten, hogy ezekből valamit alkosson, önmagát megdicsőítse, nagyszerű kegyelmének dicséretére. Ő nem tart túl rossznak s haszontalannak senkit s nincsen olyan, akiből ne tudna még valami jót teremteni.

Firenzében egy híres márványszobrot őriznek, mely Dávid királyt ábrázolja. Erről a szoborról érdekes történetet mesélnek. A robotlásnál az egyik márványtömb nem úgy tört le, ahogyan szerették volna. Egy nagyon mélyen furt lyuk maradt benne. Sokáig ott hevert ez a márványtömb. Senkinek sem kellett. A mély lyuk miatt senkisé nem tudta felhasználni. Egy nap Michel Angelo, a világhírű szobrász is meglátta ezt a márványtömböt. Mélyen elgondolkozva nézegette, majd azt mondta, hogy fel tudja használni. Felhasználta s a világhírű Dávid szobrot faragta belőle. Őt a mélyen furt lyuk nem akadályozta alkotó munkájában.

Sok más szobrász nem tudott mit kezdeni a hibás márványtömbbel, de Michel Angelo igazi műremeket alkotott belőle. Erre csak ő volt képes.

Igy van mivelünk is a nagy Isten. Mi is olyan haszontalan, alkalmatlan anyag vagyunk. De Isten nagy hűséggel és türelemmel addig munkálkodik rajtunk, míg a bearanyozásra méltókká lettünk.

Vajjon mit jelentsen ez?

Ha az akácfa deszkákat bevonják arannyal, akkor eltűnik a természetes érdesség és a görcs helye. Már nem látni semmi mást, csak a deszkákat betakaró aranyat

Mindaz ami egyéni, az eltűnt, már csak azt lehet látni, amit Isten cselekedett.

Isten ugyanis odahat, hogy a fa: az ő emberi természet, teljesen eltűnjön s betakarassék, bevonassék az isteni természettel. Milyen magaslatos cél! Pál apostol erről az isteni célról a római levélben ezeket mondja: „Mert akiket öröktől fogva tudott, azokat el is válasz-

totta, hogy az ő Fiának ábrázatjához legyenek hasonlatosak. Akiket pedig elválasztott, azokat el is hívta, akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazitott, azokat meg is dicsőítette!

A bearanyoztatás még csak a jövőben történik. Még nem dicsőítettünk meg. De az apostol oly biztos a dolgában, hogy azt mondja: azokat meg is dicsőítette:

Ő egészen biztosan tudja, hogy az Isten eléri célját, fél munkát nem végez. Ha egyszer kívágt a fákat, ha egyszer a Szentléleknek műhelyébe vitte, akkor teljesen el is készíti.

Lehet hogy nem mindig a legrövidebb uton. Sokszor kerülő utakon és saját választotta utaink járunk. Istennek igazán oly sok munkát adunk. Olyan sok ellenállást fejtünk ki s oly sok akadályt gördítünk elébe. De azért Isten mégis célhoz jut.

Istennek azon nevei közül, melyekkel találkozunk a bibliában, egyik sem tetszik nekem annyira, mint ez a neve: „Jákob Istene“. Miért? Jákob igen rossz jellem volt, ez tagadhatatlan. Kihasználta bátyja éhségét, hogy így megszerezhesse az elsőszülöttségi jogot! Milyen ravaszul csalta meg és hazudtolta meg édes anyja segítségével, öreg édes atyját. Aki ilyesmire képes, az nem szép jellem.

De Isten a maga kezébe vette Jákobot. Hosszu ideig fáradozott vele az Úr, de elérte célját. Jákoból Izraelt teremtett. Ezért nevezi

magát Isten „Jákob Istenének“. Ha valamelyik név, akkor a Jákob neve mutatja világosan, mit tud Isten az emberből, az akácfaiból alkotni! Igen, Jákob akácfa volt. De az akácfa bearanyoztatik!

Kedves lélek, nem akarod e magadat ma átadni Istenednek s megmondani neki, hogy hajlandó vagy arra, hogy Ő megmunkáljon téged úgy, ahogy az neki jól esik? Nem gondolod, hogy szükséged van a fűrészre és a gyalura? Törd el mindkettőt, mert csak úgy lehet kilátásod arra, hogy bearanyoztatol.

H-sz van még mit lefaragni rólunk! Még nagyon keveset hasonlítunk Jézus Krisztushoz. Még oly sok van bennünk régi, bűnös természetünkből.

Jézus azt mondotta: „Aki engem lát, az az Atyát látja“. Mi még nem mondhatjuk: „Aki engem lát, az Krisztust látja.“ De adjuk át magunkat Istennek, hogy vegye munkába a lelkünket! Ne panaszkodjunk, ha fűrészrel és gyalul minket. Ne akadályozzuk őt munkájában s ne ellenkezzünk vele. Akkor célt ér velünk. A Jákob Istene minket is elkészít, hogy kegyelmének dicséretére szolgáljunk.

Az akácfa deszkák, a fák közötti prole-tárok tehát bearanyoztatnak! Halleluja!

Aztán pedig, mikor minden elkészült, mikor a deszkákat alaposan megmunkálták, meggyalulták s bearanyozták s készen volt a Szenthajlék, akkor a Jehova kegyelmének

Egyedül a nagyvilágon.

(Folytatás.)

IX.

Megint nyár lett. London uccáiban a por és hőség szinte kibírhatatlan volt. A betegek száma nőttön nőtt, valami járvány lépett fel. Az öreg Oliver is beteg lett a nagy hőségtől. Emlékező tehetsége már előzőleg is gyenge volt, úgy hogy gyakran nem tudta hétfő van-e vagy kedd, márciusban vagy júliusban él-e. Most a hőség következtében annyira elgyöngült, hogy Carlynak bizony elég dolga volt, hogy mindent elintézzon. Még jónak is bizonyult, hogy foglalkozása, az utcaseprés, pangott, de másrészt, Olivernek üzletforgalma viszont kevésnek bizonyult hármájuk számára.

S megint csak Carly jó barátja, Raleigh ur volt az a ki segített rajtuk. Az ő közvetítése folytán lett Carly kifutó fiu egy nagy áruházban, meglehetősen szép keresettel. Ki volt most már boldogabb a fiunál? A rossz időknek ahol fázva, rongyokba burkolva az uccán ácsorgott, vége volt s büszkén nézett Tomyra ki dicsekedő beszédével, most már épenséggel semmi hatást sem gyakorolt reá.

Nagy boldogságában, hogy Olyvert és Dollyt támogathatta keresetével, észre sem vette,

hogy kedvence napról napra bágyadtabb és sápadtabb lesz. Az öreg Olivér pedig ki gyöngye szemeivel ugyan ellenőrizte a kis leány növést, mert pontosan minden hónap elsején az ajtófélfához állította Dollyt és megjelölte, hogy mennyit nőt, a rossz világításban szintén nem látta, mint csappan napról napra a gyermek egészsége és vidámsága. Csak a tél beálltával, amikor már a kandalló tüze is alig tudta a hideg, nedves kis lakást felmelegíteni, vette észre, hogy Dolly gyakran fázik és sokszor rekedten köhécse. S ekkor tűnt fel neki, hogy Dolly már nem olyan beszédes, mint eddig volt.

Az év utolsó napján Carlynak igen sok volt a dolga. A dermesztő hidegben egész délelőtt csomagokat hordott szét a város minden részébe. Sietett mert az üzletet Sylvester napján egy óraker zárta, s szerette volna minden dolgát addigra elvégezni, hogy pontosan beállithasson Olivérhez és a szabad délutánt velük töltsse. Azt tervezte ugyanis, hogy a hideg, de szép időben elcsalja Olivért és Dollyt sétálni és utközben egy tiszta kávémérésben meguzsonnáztatja őket. De mennyire megrémült, amikor félkettőkor Olivérhez nagy sietve és a boldogságtól sugárzón betoppant és az öreget a kandallónál ülve, sirva találta. Őlében tartotta a sápadt, csendes Dollyt, ki a sötét szobában ijedősen fehér arcocskájával

felhője betöltötte a hajlékot s ott lakozott a bearanyozott deszkák között!

Micsoda gyönyörűség ez!

Ime, ilyen gyönyörűségre hívtunk el mi is. „A gyülekezet az élő Istennek háza.“ azt írja Pál. Mi is beletartozunk a Szentléleknek ezen csodaremekébe. Annak a hajléknak, melyben az élő Isten trónol és övéi között lakik, mi is egyik részecskéjét képezzük.

„Aki pedig a trónon ül, közöttük fog lakozni“ írja János, a Jelenések könyvében. Óh micsoda boldogság s micsoda elképzélhetetlen dicsőség lesz az!

Ime fentiekben elmondottam az aranydeszkákról szóló történetet. Vajjon te mit szólna hozzá? Talán azt mondd: „Ez a történet nem más, mint a szenvedések hosszú láncolata!“ Mondhatod annak is, ha akarod. De én mást mondok. Én azt mondom, hogy ez a történet a megdicsőülés története. Nem szeretnéd, ha egyuttal a te megdicsőülésednek is a története lenne?

Óh bár lenne a te történeted is! Óh bár adnád át magad az Istennek s biznád magad az ő erős és hű kezére, hogy ő téged is átalakíthasson aranydeszkává, amely atyai szeretetét és kegyelmét hirdeti örökkön örökké!

(Vége.)

HIREK.

— A frankfurti prédikátorképző intézet szeptember 11-én d. e. 9 órákor ünnepélyes istentisztelettel kezdi meg a tanévet. D. u. 4 órákor a templomban ünnepi istentisztelet lesz. Az ujonnan belépők szeptember 1-ig tartoznak bizonyítványukat az igazgatóságnak beküldeni.

— Jelentés a 32. délnémetországi püspöki methodista konferenciáról. Szébb konferenciái helyet, mint Stuttgart, gondolni sem lehet. (Legfeljebb ha Budapesten tartanák.) Stuttgart Délnémetország legfontosabb ipari centrumává fejlődött. A város körül fekvő dombok szőlőkkel vannak tele s rózsálgetekkel, melyek a június 15—20-ig terjedő konferenciái napokban szépen virágoztak. Stuttgartban van a legszebb methodista kápolna egész Németországban. Rózsákkal volt feldisítve az ünnepi alkalomra. Ami a szép rózsáknál is szebben díszítette a templomot, az a nagy gyülekezet volt, mely estéről estére zsufolásig megtöltötte. A vasárnap esti avató istentiszteletek alkalmával legalább 400 ember kinn szorult. Vasárnap délelőtt a város legnagyobb termében tartott Dr. Nuelsen püspök istentiszteletet, melyen jóval több mint 5000 ember vett részt. Közelről s távolról összesereglettek a methodisták s majdnem a magyarokéhoz hasonló lelkes hangulatban voltak. Püspökünk, mint

szinte élettelennek látszott. Aggódva térdelt le az öreg előtt, kinek ráncos arcán egyik könny a másik után futott végig. Amint kezét a beteg forró kis homlokára tette, fájdalmas mosollyal nyitotta ki szemét Dolly:

„Dolly nagyon beteg Carly, szegény Dolly nagyon beteg“ suttogta alig hallható hangon.

„Nem is tudom elképzelni, mi baja lehet a kicsikének“ mondotta szomorúan Olivér, „hirtelen rosszul lett és én már azt hittem, hogy meghalt, de most jobban van már, ugye kicsikém most már jobban érzed magad?“

„Igen nagyapó jobban“ suttogta Dolly.

„Add őt nekem nagyapó“ kérlelte az öreget Carly, „én erősebb vagyok s jobban tudom őt tartani, hiszen már nagyon fáradt lehetsz, aztán még nem is etél semmit. „Ölembe vegyelek kis Dolly?“ Kérdezte aztán a kis leányt.

A kicsike karjait nyújtotta feléje minden válasz helyett és Carly a nagy ládára ült édes kis terhével. Dolly csakhamar megint elaludt, míg az öreg Olivér halk beszélgetésben járkált és rakosgatott a szobában. Beszédjéből gyakran hallatszott ki az Úr Jézus neve s Carly tudta, hogy az öreg mos szeretett Urával társalog. Kis idő múlva Olivér oda jött Carlyhoz és a kicsi fölé hajolva, szomorúan rázta fejét.

„Igen, igen, ő is elhervad, mint a többi,

az én Marymat kivéve, óh az a tüdő, az a csunya tüdő, amely oly beteggé tud egy ilyen kis embervirágot tenni“ és könnyei egymásután estek Dolly ziháló kis mellére.

„A gyermekotthonban bizonyára megtudják őt gyógyítani“ mondotta Carly élénken „sokkal betegbb gyermekek lettek ott megint egészségesek. Vigyük el oda Dollyt nagyapó, az orvos ur olyan jó, meglátod, hogy meggyógyítja a mi kis Dollykat.“ Olivér beleegyezett.

Már esteledett mikor Dolly felébredt és nyugtalan, lázas szemekkel nézett maga körül.

„Dollykám elvigyünk oda, ahol az a sok kis leány van, akik a babákkal és labdákkal játszanak?“ kérdezte remegő hangon Carly.

„Igen, igen“ mondotta Dolly halk, de élénk hangon „Dolly szívesen megy el oda, ha aztán vissza jöhet nagyapóhoz.“

Carly ráadta Olivérre a meleg posztókabátot, Dollyt meleg ruháscskáiba takargatva, karjára vette és neki indult, hogy a kis leányt elhelyezze a gyermekkórházban.

Nemsokára oda is érték és óvatosan, ne hogy Dolly felébredjen, csöngetett be Olivér a ház kapuján. Egy előttük teljesen idegen portás nyitott nekik ajtót.

„Kis leánykánkat hozzuk ide, aki igen beteg“ mondotta Olivér remegő hangon „tudom,

mindig úgy most is bölcs tapintattal vezette gyűléseinket s tanácskozásainkat. Konferenciánk csak azt az egy óháját fejezte ki; hogy az 1928. évi generál konferencia hagyja továbbra is nekünk Dr. Nuelsent. A superintendensek jelentései örvendetes haladásról tanuskodtak. Öt fiatal embert vettünk fel próbapredikátoroknak, négyet diakonussá avattunk s hármát gyűlekezeti vénné. Három megőregedett „atya” jubilált. Mindhárom: Walt, Rösch, Schneider, 50 évi predikatori tevékenységre tekinthet vissza. Rösch és Möller nyugalomba vonultak. Rösch munkája nélkül amit Bécsben kifejtett, nem jöhetett volna Magyarorszára Möller predikátor, aki a magyar methodizmus uttörője s a budapesti központi fekvőségünkhöz az alapot ő segített lerakni. A predikátorok jelentései elfogadtattak. Behatóan tanácskoztunk az árvaügyről, pénzügyekről, ifjusági mozgalomról, könyvkereskedésről, evangelizációról, bibliaterjesztésről s egyéb Isten országába tartozó fontos kérdésekről. Mindezen határozatainkkal Isten országát szeretnők terjeszteni. A jövő évi konferencia Ebingenben lesz. Valószínűleg igen örülnek magyar testvéreink azon határozatnak, hogy minden második évben egy delegátust küldünk a magyar konferenciára, hogy ezzel is tápláljuk az összetartást és testvéri szeretetet. Szívem hő óhaja, hogy én, aki Délnémetországból vihettem az evangéliumot Magyarországra, még egyszer eljussak oda s hirdet-

hessem magyar gyűlekezeteinknek a Krisztus keresztjét. Életem alkonya elérkezett. Vöm egy kis pihenőt épített számomra, ahol nagyon szívesen látom az erre utazó magyar testvéreket. Cimem: Ludwigsburg, Württ, Silcherstr. 8. Ezek után az összes magyar testvéreket meleg szeretettel üdvözlöm s az Úr gazdag áldását kinánom.
Möller Róbert.

— Györkönyben szeptember 1—4-ig tartandó konferenciánkra még egyszer felhívjuk tagjaink és munkánk iránt érdeklődő barátainknak figyeimét.

— Eskórosok részére megnyitandó menhelyünk számára ismétellen kérünk pénzbeli segílyt. Akinek felesleges használt ruhája, fehérneműje, cipője van, juttassa szerkesztőségünknek. Ezáltal is egy kis lépéssel közelebb jut intézményünk a megvalósuláshoz.

— Lapunkra kérjük az előfizetések be-
küldését.

— Jelentés a Pirmasensben tartott konferenciáról. A németországi methodista egyház azelőtt csak két konferenciából állott, most ötből áll. A délkeletnémetországi konferencia június 21—26-ig tartott Pirmasensben. Ottani gyűlekezettünk németországi egyházunk egyik legnagyobb gyűlekezete. Már 5 ízben látta vendégül a konferenciát. Ebbe a konferenciába 41 predikátor tartozik. A tágas kápolnában s egy nagy tornateremben igen látogatott szép

hogyan itt meggyógyulhat, beszélhetnék talán az orvossal?”

„A ház túl zsufolt már” mondotta a portás és visszatartotta Olivért.

„Túl zsufolt?” kérdezte Olivér, szinte hitetlenül, „hiszen ez lehetetlen!”

„Minden ágy el van foglalva és mi egy egész sereg beteget küldtünk már el. Ilyen időtájt pedig épenséggel már nem veszünk fel betegeket.”

„De kedvencem nagy beteg” szolt közbe Olivér, „hiszen ez a gyermekkórház ugy-e?”

„Igen ez, de hát ha nincs hely, nem tehetünk róla. Különbben fáradjanak be a váróterembe, majd elküldöm a vezetők közül az egyiket.”

Nem is tartott soká s egy barátságos hölgy lépett Olivérékhez és üdvözölte őket.

„Ha jól tudom a gyermekkórház ez, ugy-e asszonyom?” kezdte az öreg Olivér, „idehoztam súlyos beteg kis unokámat, de a portás azt mondja, hogy minden hely el van foglalva, nem tévedés ez?”

„Sajnos nem, kedves öregem” mondotta a hölgy udvariasan „minden hely be van töltve és az elmúlt napokban sok beteget kellett már elutasítanunk. Ki adott ajánló sorokat különben Önöknek?”

„Nem tudtam, hogy ajánló levelet kell hozni” válaszolt szomoruan Olivér „kedvencem nagyon beteg s miután Carly oly jó ápolásban részesült itt, azt hittük, hogy Dollyt is kigyógyítják majd. Kitől is hoznék ajánló sorokat?”

„Raleigh ur adna nekünk ajánló levelet” mondotta hirtelen Carly.

„Még akkor sem vehetnők fel mindjárt a gyermeket” volt a hölgy szánakozó válasza.

„Várni kellene amíg egy ágy megürül.”

„Oh kedves asszonyom, vezessen csak az én orvosomhoz és ápolónőimhez, kiáltott most Carly könyörögve s meglátja, hogy ők biztosan felveszik Dollyt, hiszen oly kedvesek, s úgy szerettek engem, meglátja, ők nem utasítanak el, ha megtudják, hogy Carly és Dolly van itt.”

„Bár megtehetnők kis fiam” mondotta a hölgy és könnyek gyűltek szemeibe, „de nézd ez lehetetlenség. Mert csak úgy találnánk helyet, ha egy másik gyermeket elküldenénk, s azt most éjnek idején nem tehetjük, de jöjjetek el holnap, akkor talán tudunk rajtatok segíteni. Mutassátok csak a beteget!”

Félre tolt a nagykendőt és szomoruan nézett Dolly sovány, fájdalomtól eltorzult, kedves kis arcába. Ez kinyújtotta karocskáit és halk hangon mondotta: „Fektessetek egy szép kis ágyba ahova a nap is süt, úgy vágyom

istentiszteleteket tartottunk. Dr. Nuelsen püspök a konferenciái vasárnapon legalább 2000 emberhez beszélt s mindenkit buzdított, hogy a tőle telhető ki-ki tegye meg Isten országának terjesztése érdekében. A reggeli ájtatosságot négy napon át szintén Dr. Nuelsen vezette. Igen fontos tárgyról szóltak: A tökéletesedésről és a megszentelődésről. A jelentések kritikus időről számolnak be. A statisztikában fogyatkozás észlelhető. Egyedül csak Amerikába 56 tagunk vándorolt, sok volt a halálozás is. A bevétel több ezer márkával javult. Olyan tagokról is tétetett jelentés, ezuttal első ízben, akik nem vesznek tevékeny részt a gyülekezeti életben, csak névleg tagok. Ezek kárára vannak a gyülekezetnek. Egyik órán Stäubli k. a. chinai misszionáriusnő, értékes előadást tartott Chináról. Liebner predikátor, ki bécsi származású, most mint misszionárius működik az argentinai német bevándorlók közt. Egy missziói segédmunkást kért, aki vele együtt tudna az Argentinába vándorló németek közt dolgozni. A parmasensi énekkar és zenekar alapos készültséggel járult hozzá az ünnepély áhítatának emeléséhez. Mindnyájan, akik részt vettünk ezen a konferencián, nagy áldást meritettünk az Igéből s lélekben megerősödvé távoztunk megint a hétköznapi munkába. **Mann H.**

— **Kreutzer Károly**, a budapesti német gyülekezet predikátora, alig 2½ évi budapesti működés után, püspökünk által még évi kon-

ferenciánk előtt Berlinbe helyeztetett át. Aug. 7-én bucsuzott el Kreutzer testvérünk gyülekezetétől, mely nagyon sajnálta, hogy agilis fiatal predikátortól így hamar kellett megválnia. Testvérünk a budapesti és kispesti német gyülekezetben igen nagy áldással dolgozott. Helyébe Dr. Meier predikátor jön Németországból. Mi magyar testvérek azt kívánjuk eltávozott Kreutzer testvérünknek, hogy a nagy német fővárosban vezessen sok lelket az Úr Jézus Krisztushoz s nyugodjék szorgalmas munkáján az Úr áldása.

Az egészséges levegő nem kerül pénzbe, természetes hogy inkább drága pénzért a korcsma levegőjét szívják, a balzsamos ligeti sétákat is ingyen lehet megtenni, ez elől inkább fülledt tánctermekekben „sportolnak“—; a legnagyobb kincs, az isteni kegyelem is ajándék az embereknek, ez sem kell, inkább befizetik lelküket az ördög bankjába.

*

Nem az az ördög veszedelmes, amelyet feketére, mérges arccal s szavakkal festenek, hanem amely mosolyogva közeledik feléd.

*

Kedves gyermekek, ne az „én“ szolgálja és mások ura, hanem a magad parancsolója és mások szolgálja kívánj lenni.

egy kis napsugár után s aztán vissza megyek nagyapóhoz.“

„Mit tegyek“ kiáltott a hölgy kétségbeesve.

„Hány gyermek van itt?“ kérdezte hirtelen Olivér.

„Hetvenöt ágyacskánk van, és ezek ilyen erős hidegben mindig megfelnak.“

„Csak hetvenöt, óh de borzasztó és hány száz és száz gyermek vágyódik sötét, nedves kis lakásban a napsugár után, mint az én kis Dollym is. Nincs több e fajta kórház, ahol tán felvinnék kis unokámat?“

„Vannak ugyan még gyermekkórházak, de azok kisebbek a mienknél és valószínűleg szintén megfelnak.“

„Hát akkor menjünk“ mondotta Olivér halkán, és karjára vette a gyermeket. A kis sovány testecske oly könnyű teher volt már, hogy még az öreg is elbirta.

„Egyet még tehetek azonban“ mondotta a hölgy szívélyes hangon, „megkérhetem az orvost, hogy menjen el lakásukra, kérem hagyják itt a címet s még ma este eljön. Ő szereti a gyermekeket és szívesen kezeli a kicsikét.“

Ez valamiképp megvigasztalta az öreg Olivért, és lassan kicsiny terhével hazafelé lépegetett Carly oldalán.

„Uram“ hallotta Carly az öreg hangját maga mellett, „csak hetvenöt gyermek számára van hely a kórházban és hány szegény gyermek tengődik és vergődik sötét, nedves helyen a nélkül, hogy segíteni lehetne rajtuk, éppen úgy, mint az én kis kedvencemen. Uram mutasd meg hiveidnek, azoknak akik szeretnek, hogy mily szükség van még egy helyre, ahol többet mint hetvenöt beteg gyermeket lehetne elhelyezni. Uram, ők szeretik saját gyermekeiket, és nem gondolnak arra a sok száz és száz beteg gyermekre, akik szenvednek és elpusztulnak a rossz és sötét, lakásokban. Uram mentsd meg az én kicsikémet, de ne az én, hanem a te akaratod teljesüljön.“

Amint Dollyt otthon az ágyra fektették, felébredt és élénkebbnek látszott. De Carlyt, ki aggódva figyelte azt a különös fényt szemében mely oly idegenné, földöntulivá tette tekintetét, hirtelen rémület fogta el. Szótlanul kis zugába sompolygott és szorosan vánkosához nyomta fejét, ne hogy Olivér meghallhassa zokogását. De nem sokáig feketett ott, mert Olivér magához hívta. Dolly megint nyugtalanodni kezdett és szemének fényessége mind gyanusabbá vált. Váratlanul süttető hangon szólalt meg:

„Nagyapó ne sirj, Carly se sirjon, meghalok nagyapó?“

Az én paizsom az Istennél van.

(Zsolt 7.—11.)

Amint az első versben olvashatod, ezeket a mély szavakat Dávid mondotta, még pedig nem kényelmesen egy karosszékben hátradőlve, szűk családi körben, nem tróntermében ülve, testőröktől körülállva állapította meg, nem egy boldog béke kellemes érzetével bensőjében őrvendezett azon, hogy az ő paizsa az Úrnál van. Óh nem! Hanem Absalom elől futott a király és Sémái Gézának fia szidalmazta és kövel dobálta. Szóval olyan helyzetben volt a király, hogy bizony igen elkelt volna számára egy paizs, melyet maga elé tarthatott volna. De az övé az Úrnál volt. Ő maga adta oda ezt a fontos hadiszerszámot az Úrnak. Mert egy paizs nem csekély értékű és fontosságú eszköz volt egy hadviselő férfi számára, mert míg a kard, a dárda, a kopja, a bárd, a nyíl, a parittyá támadó fegyverek voltak, a paizs arra való volt, hogy ezt harc közben a harcos maga elé tartva, megvédje testét a csapásoktól, az ütésektől. Mindenesetre szép lett volna Dávidtól ha csak azt is mondja: — az én kardom az Úrnál van, — vagy — dárdámat és ijamat az Úr kezébe tettem, mert én nem akarok többé bántani senkit. — De Dávid a maga védelméről mondott le. Paizsát tette az Úr elé. Ami azt jelentette, hogy őt nyilazhatták, dobálhatták — nem védekezett. Az Úrra bizta, hogy

ő akkor tolja eléje a paizsot és védje, amikor neki tetszik.

Im Dávidot Sémái kövel dobálja és fölkiált a király:

— Az én paizsom az Istennél van, ki megszabadítja az igazszívűeket. — Es amint írva van — oda szól a kíséretében lévő Abisainak és minden szolgáinak:

— Hagyjatok békét neki, hogy szidalmazzon, mert az Úr mondta neki. Dávid, ki védelmét az Úr kezébe tette, még nem hallotta e szavakat, amelyeket a te számodra hagyott az Úr Jézus, hogy: — „Nektek pedig még hajatok szájai is mind számon vannak“ — de azért már „fejét az Úrra bizta, míg te mily sokszor és mily ügyefogyottan kívánod kezelni a paizsot.

Jézus Krisztus ott áll, bár — „teljes igyekezettel“ — hajigálták feléje a rágalom köveit s te mindjárt fölcspasz mentetgetni magad, bár-ha igazságosan is bíráljak sokszor. Az van írva a prófétánál az Úr Jézusról: — „Kinoztatott, pedig alázatos volt és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik; és mint juh, mely megnémul az őt nyirók előtt és száját nem nyitotta meg.“

— Igen, Jézus száját nem nyitotta meg, hanem teljesen az Atyára bizta a megpróbáltatást, a védelmet. S amikor az ártatlan hang talanul tűri az emberek békétlenségét, szerte teftlenségét, mily sokszor mersz te zokszóra

„Igen édes kicsikém“ válaszolt megtört hangon az öreg.

„Hová jutok, ha meghaltam nagyapó?“

„Az Úr Jézushoz kis bogaram, hozzá aki a gyermekeket szereti és karjaiba veszi, hogy semmi baj, bánat és fájdalom ne érje őket többé.“

„Szép helyen lakik ő?“

„Persze drágám, oly szép helyen, mint amilyet itt e földön még soha sem láttunk.“

„Dolly oda akar menni“ mondotta erre hirtelen, határozott hangon a kicsike.

Carly szeméből könnyek törtek elő, hát nem segíthetett az Úr, hogy Dollynak még ne kelljen meghalnia?

„Nagyapó kérd az Urat, hogy hagyja még itt Dollyt“ kiáltotta izgatottan. De Olivér nem hallgatott rá, ő csak kis unokáját látta és hallotta.

„Nagyapó te is odajössz majd?“ kérdezte most Dolly.

„Igen kicsikém, még pedig nemsokára“ mondotta mosolyogva.

„Dolly várni fog nagyapóra, ne késlekedj soká“ suttogta elhaló hangon, „és Carlyra is, Dolly nem lesz nyugodt míg Carly is ott lesz az Úrnál.“

Erre lassan megfordult, fejecskéjét a pár-

nára hajtotta és lezárta fáradtan szemeit. Az öreg reszkető kezeit szőke fűrtjeire tette és halkán mondotta: „Vedd Uram, neked adom, az Úr adta az Úr vette, áldott legyen szent neve!“

Carlyt hirtelen szédület fogta el. Ugy érezte, egy mélységbe zuhan, melyből soha többé ki nem jöhet. Lassacsán azonban magához tért és látta, mint zokog az öreg Olivér, látta, hogy Beppo farkcsóválva nyaldosta kis urnője lelőgő kezét.

Dolly nyugodt, szelid arccal feküdt vánkosán, kicsi fehér arcán oly csodálatos mosoly volt, hogy Carly nem tudott reá nézni. Egy ruhával letakarta a kis halottat és elkergette Beppet az ágytól, aztán Olivér nyakát átkarolva lassan a támlásszékhez vezette őt. Olivér csendesen türt mindent, nem szólt semmit és Carly kétségbeesve nézte az öregot, ki olyan volt, mint az alvajáró.

Bajában az Urhoz fordult s csendben így imádkozott: „Uram könyörülj nagyapón, légy vele, mert hogy a kis Dolly meghalt, nem tudom mit tegyek. Hiszen oly gyenge vagyok, Uram segíts!“

Most kopogás hallatszott künn és egy ismerős hang mondotta: „Carly nyiss ajtót, hozom az orvost, hátha segíthet a kis leányon.“

felfakadni s kívánod magadat mentegeetni. Mennyi, de mennyi keresztyéni életnek a megölője az, hogy örökösen védekezni akarnak az emberek. „Jaj ha minden ember jót mond felőletek” — mondja az Úr Jézus, tehát el kell készülnöd a rágalmakra s főleg azoknak békés elviselésére, meggondolván azt, hogy akár milyen légy is, sem jobb, sem rosszabb nem lehetsz, mint amilyennek az Úr Jézus ismer téged. Óh és vigyázz kedves testvérem és barátom, nehogy mi alatt megállasz védekezni és visszadobálni, az Úr Jézust eltéveszd szem elől. Mert az legyen fontos a te számodra, hogy Ő mit szól a te gondolataidhoz, szavaidhoz, cselekedeteidhez, az emberekkel majd azután elintézi Ő, csak az Úr utján járva, add kezébe paizsodat s ha az Úr Jézussal vagy, akkor neked nagyon közömbösnek kell lenned, ha követ ragadnak reád. A mi életünkkel kell hogy járjon mindenek békés elviselése, mert minnél jobban kiabálnak, annál közelebb az Úr hozzánk, hogy a paizsot Ő tartsa elénk az Ő akarata szerint.

L—j—ő.

Ne adj a látszatra édes gyermekem. Ismertem gazdagot, ki összes vagyonát oda adta volna egy boldog percért s szegényt ki a világ összes kincséért sem adta volna lelkének békéjét.

Alig lépett be Raleigh ur a szobába, hangos zokogással borult Carly a nyakába: „Elkéstek, későn jöttek, Dolly meghalt és nagyapó oly különös, mintha ő sem élne már, óh Raleigh ur mit tegyek, miért is nem vették fel Dollyt a kórházba?”

Olivér az idegen hangok hallatára felocsudott a kábultságból. Fájdalmas tekintettel nézett Raleigh urra és szomorúan mondotta:

„Dolly elment és elvitte szívemet, de én tudom, hogy nekem ezt a fájdalmat el kell viselnem, mert nem küld az Úr nagyobb fájdalmat, mint amilyet elviselni tudunk. Tudom, hogy sok mindent el kellene most intéznem, de igazán nem tudom mit, hiszen oly felelősen vagyok.”

„Bizz az én rám kedvesem” mondotta Raleigh barátságosan, „mindent elintézek majd.”

Hálásan tekintett reá Oliver s nyugodtan bizta minden gondját, baját az Ur által küldött segítőjükre.

(Vége köv.)

Az emberek sokszor még egy orvoshoz sem mernek egyedül menni, de azért azzal hűsködnék, hogy nem félnek az Istentől.

Az Isten kegyelmének teljessége.

A tény az, hogy a legtöbb, magát hívő keresztyéneket nevező egyén a kegyelemnek csekély mértékét élvezzi és tapasztalja csak. Kevés azoknak a száma, kik bírják az állandó lelki békességet. Pedig az Isten ígéje valami mást vár tőlünk. „Aki ebből a vízből iszik,” mondja Jézus a samáriai asszonynak, „az ismét megszomjuhozik, valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjuhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó viznek kútféje lesz ő benne.”

„Az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet kegyelemért,” mondja az evangélista, amikor Jézust és az ő üdvösségét leírja. Pál az efezusiakért imádkozik, hogy megérthessék minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának. És hogy megismerjék a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy eképpen beteljesedjenek az Istennek egész teljességével. Egy keresztyének az az előjoga, hogy benső közösségben élhet az Istennel és a kegyelemnek teljességéből merithet minden napon.

Sajnos ma nagyon sok lágymeleget, bus, bártortalan és gyümölcstelen keresztyén van. A kegyességnek a látszata ugyan meg van még, de erő, isteni erő, az hiányzik. Egy kevés erőt észrevehetünk imitt-amott, de ez nem lendül fel egy örvendező boldog életig. Vágyódás talán még van, de mégsem jutnak oda, hogy a kegyelemnek teljes mértékét élvezhetnék. A világ nem elégítheti ki őket; de az Úrban sem találják meg teljes örömlüket. Ez szegény, nyomorult élet!

Honnét van ez? Hol a baj?

Négy pontban összefoglalhatjuk a bajnak okát.

1. A teljes átadás komolyságának nagy hiánya; még sok világi dolgot akarnak maguknak megtartani.

2. A gyermeki hitnek hiánya.

3. A szóban és cselekedetben való bizonytalanságnak a nagy hiánya.

4. A csendesség hiánya, valamint az, hogy Isten ígését nem olvassák kellően.

Aki naponként boldog akar lenni, az maradjon mindég csendben. Imádkozz és szeress és tedd örömmel mit Isten akar. Így rendben talál majd az Úr. Továbbá élj mindég annak tudatában, hogy tested, lelked és minden az Uré és akarata legyen előtted szent. Ha így élsz, boldog hívő leszel és igaznak találhatod majd ama napon.

Németből: Sch. J.

Elmélkedés a szeretetről s szeretetlenségről.

Sokszor érzem keménynek az emberek megvetését, óh nagyon sokszor nélkülözöm a szeretetet s szinte meggyőződéssel tudom mondani. — Nincs senkim aki szeressen! — Nincs emberem. És ha ilyenkor mélyebben vizsgálom meg magam, vajjon nem vagyok-e méltó e szeretetlenség viselésére. Vajjon nem várt volna-e tőlem valaki szeretetet s én nem adtam s okoztam neki azt a fájó érzést melyet nekem kell éreznem? Óh és ebből az érzésből fakad mégis a világ legnagyobb boldogsága, mert amikor ugyanis másoktól megvetettnek érzem magam, akkor futok az Úr lábaihoz s borulok szívesen keblére s kívánok benne pihenni.

Igazán nem tudom mi jogon várok másoktól szeretetet, mikor én oly keveset adtam s ebből az isteni erényből oly kevés van. Vagy úgy vagyok mint a koldus? Az is azért kér pénzt, mert neki nincs s én is azért vágyok szeretet után, mert bennem nincs.

Micsoda fájdalom amint este visszagondolok a napi eseményekre, az arcokra kikkel találkoztam, az emberekre kikkel beszéltem s látom, ahánnyal szembe állottam, aynyi arcot vágtam. Erre nyájasan mosolyogtam, arra ingerülten szóltam, ezzel szeretettel beszéltem, azzal alig hogy szóba állottam. Emezen szívesen legeltettem szemeim, attól elfordítottam tekintetemet. Oh Uram hol a te egyformán nyájas, szerető, még szent haragod közben is nyugodt tekinteted s hol van belőlem Igéd szava, mely szerint előtted nincs személy válogatás.

Jaj de szomorú annak élete, ki szeretetlen szívű s szeretetet vár, ahelyet, hogy szeretet sugározna s bölcs megnyugvással fogadná a szeretetlenséget.

Francke Ágost Jézus ítélőszéke előtt. A hallei árvaház s egyéb nevelő intézetek alapítójáról, Istennek áldott eszközéről, Franckeről szól alábbi történetünk. Egy költő megénekelte Francke életét s halálát. Leírja, hogy mily örömmel fogadták Francket az angyalok az Égben. Odavezetik az ítélőszék elé. Jézus egy nagy könyvet vesz elő s kezdi Francke érdemeit, erényeit, jócselekedeteit felolvasni. Se

vége, se hossza. Mikor Francke ezt a dicséretet és elismerést hallotta, magától elhárította s a Bárány trónja elé térdepelve, neki adott tisztességet s dicséretet, magasztalást — s azt kérdezte: „Mikor olvastatnak fel Francke bűnei?” Erre Jézus azt válaszolra: „Ezek kitöröltettek az én vérem által.”

Sokat vétkezünk, tagadhatatlan. Vétkeink beirattatnak a köhyvekbe, de aki a Krisztus keresztje alá jön, bűnbánó lélekkel, annak bűnei kitöröltetnek éppen a Krisztus vére által! Vajjon a te bűneid kitöröltettek-e már Krisztus vére által?

Modern pogányok. A „Stunde című osztrák lap írja, hogy Bécsben van egy „Germán vallásközösség”, amely kimondottan pogány szokásoknak hódol napjainkban. Ennek a társaságnak a tagjai szigorúan régi germán szokások szerint élnek, Wotan-t, Baldur-t és a többi ősgernfán isteneket imádják és a bécsi városligetben, a Práter ben van egy szent tölgyfájuk, ahol áldozatokat mutatnak be. A vallásközösség tagjai többnyire jómódu, tanult emberek, sőt az egyik vezető — aki mint pap végzi az áldozatok bemutatását — egyetemi tanár a bécsi orvosi tanszéken.

„Minden gonosztevő ott legyen.” Az egyik amerikai napilapban jelent meg ez a hirdetés:

„E. Helms dr., a losangelesi első methodista templom lelkésze ezennel meghívja a város összes gonosztevőit, hogy vegyenek részt a holnap esti egyenesen az ő számukra tartandó istentiszteleten.”

Nem tudjuk, hogy megjelentek-e azok, akiket várt a lelkész, ellenben megjelent egy-néhány csufolódó színész és színésznő, azonkívül megjelent egy pár nyomoruságos, elesett ember, akik valóban egészen magukra vették a meghívó címzését. Az egész gyülekezetben ezek voltak a legőszintebbek. Vajjon minálunk hány ember jelenne meg a templomokban, az ilyen meghívó után?

Honvagy. Egy kis madarat fogtak valahol Mexikóban. Kalickába tették s 850 mérföldnyire szállították más vidékre, más éghajlat alá. Mikor a madár teljesen kifejlett, visszament oda, ahol mint kismadár élt. Nem volt vezetője — ősz-tőne vezette a régi honba. Egy természetutódos a fülemülének tojásait azzal a szándékkal vitte egy hideg országba, hogy ha majd kibujnak a fiatal fülemülék, azok a hidegországot fogadják el hazájuknak. De az ellenkezője történt. Mikor kibujtak s felnőttek — nyár végén egyszer csak elköltöztek abba az országba, ahonnan a természetutódos a tojásokat elvitte volt. — Ime, a madarak hazavágyódnak, tudják, hogy melyik az igazi hazájuk, habár csak az őszönük is mondja. Vajjon a te lelked, mely nem a mulandóság számára teremtett, érez-e honvágyat am amenyei hon után? Igazán csak az boldog, akinek lelke hazavágyódik!